

[Melchior]

første gang i Danmarkshistorien kunne have affødt, med dristighed, med risiko for at få på huden, eventuelt med risiko for at falde, men også med chancen for virkelig at få muren til at spadsere lidt hen ad vejen, så vi kunne komme lidt frem. Så hjælpe, jeg vil ikke påkalde Vorherre, det har jeg ikke nogen ret til, men så hjælpe konjunkturerne! Der er partier, der gerne vil hjælpe næste gang, ved næste korsvej, til at være lidt mere dristig og lidt mere fornyende i dansk økonomisk politik.

Ole Henriksen (SF):

Til statsministeren har jeg en enkelt bemærkning, ja, måske to, men det er ikke bare statsministeren, der har været inde på problemet, det er en række af ordførerne, specielt fra socialdemokratiet, der har været inde på problemet om, at hvis ikke vi havde lavet dette indgreb nu, ville vi have fået en storkonflikt. Og ønsker I sådan en storkonflikt? Jeg tror, det er lidt nemt at slippe over det på den måde, for det er min opfattelse, at hvis man havde ladet parterne forstå, at man ikke greb ind politisk, ville de efter al sandsynlighed også have kunnet forhandle sig til rette. I langt de fleste tilfælde forhandler man sig jo til rette mellem parterne under normale omstændigheder, men med 2 forudgående indgreb er overenskomsterne helt klart eskaleret til at blive politiske overenskomster, og i en sikker forventning om, at overenskomsterne i 1979 også bliver politiske, blev der stillet politiske krav fra begge parter. Men havde regeringen nu sagt: vi vil ikke gribe ind i denne overenskomstsituation, havde der været både en reel og formodentlig også en lykkelig udgang, hvor parterne selv havde løst denne situation. Men det er det politiske pres, der er lagt på parterne nu, og som de selv er tvunget til at spille med i, der gør, at vi havde fået en storkonflikt, hvis ikke der blevet grebet ind nu. Det er da helt klart, men det er ikke arbejdsmarkedets parter skyld. Det er den politiske magtkonstellation herinde, der har været skyld i denne eskalering over for arbejdsmarkedets parter, så jeg synes, at når man siger, at hvis ikke vi havde grebet ind her, havde vi haft en storkonflikt, er det i hvert fald en sandhed med modifikationer, og jeg synes, vi skal erkende,

at vi selv har medvirket til at udvikle situationen hen, hvor den er.

Så havde hr. Kjeld Olesen en meget lang udredning om, hvad en bagsmæk var. Jeg var jo kommet for skade at sige, at der var uro på bagsmækken. Jeg kunne såmænd lige så godt have sagt på bagperronen eller noget andet. En bagperon kan godt være stor, men det kan en bagsmæk også. Jeg var dog glad for, at hr. Kjeld Olesen forstod, hvad jeg mente, og hr. Kjeld Olesen gav mig for så vidt ret i alle mine betragtninger, men endte selvfølgelig med at lave det hele om til at være, jeg var lige ved at sige det sædvanlige sort-hvide katalog. Når hr. Kjeld Olesen prøver at debattere her i salen mellem f.eks. venstrefløjspartier og det, som hr. Kjeld Olesen kalder højrefløjspartier, er det sort-hvid tale, der kommer ud af det, og det er selvfølgelig også dem, der kører gratis med på bagsmækken, når hr. Kjeld Olesen omtaler, at vi sådan set bare er interesseret i uro. Jeg sagde i min ordførertale, at det var vi aldeles ikke. SF er, jfr. det, jeg lige sagde om storkonflikt osv. til statsministeren, ikke interesseret i uro i fagbevægelsen eller på arbejdsmarkedet. Vi er interesseret i, at parterne løser deres problemer selv, og jeg sagde, at det, der er årsagen til uroen i disse dage og måske længere fremover, er ikke os, det er ikke et uansvarligt SF – nu vil jeg kun tale for SF – der er skyld i det. Det er en uansvarlig handling fra et regeringsparti og nu en regeringskonstellation, som har ført til, at der er uro på bagsmækken eller bagperronen, hvad man nu vil vælge.

Jeg mener også at kunne udlede, at denne megen snak om bagsmæk måske bundet i, at man ikke er virkelig interesseret, specielt fra socialdemokratiets side, i at diskutere de reelle forhold, de meget alvorlige forhold for fagbevægelsen. Jeg tror, og det mener jeg helt ærligt, at socialdemokratiet sammen med partiet venstre i øjeblikket medvirker meget stærkt til at overflødig gøre fagbevægelsen i den forstand, hvori fagbevægelsen vist også efter hr. Kjeld Olesens mening skulle fungere i dag.

Jeg nævnte også, for at komme tilbage til konfliktsituationen, at det eneste våben, dansk fagbevægelse har over for arbejdsgiverne, er strejkevåbenet, hvad enten man kan lide det eller ikke. Jeg ønsker ikke, det skal tages i anvendelse i tide og utide, og det bli-